

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **A. Z.**,
skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.
na posiedzeniu bez udziału stron (art. 539e § 1 k.p.k.),
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 lipca 2022 r.,
skargi obrońcy na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 grudnia 2021 r., sygn. II AKa [...],
uchylający w części wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 15 lutego 2021 r., sygn. V K [...], i w tym zakresie
przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania
na podstawie art. 539e § 2 *in principio* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. skargę oddalić;**
- 2. obciążyć oskarżonego A. Z. kosztami sądowymi postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 15 lutego 2021 r., sygn. V K [...], A.Z. został uniewinniony m.in. od zarzutu popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. polegającego na tym, że w nieustalonym dniu w okresie od początku listopada do 7 grudnia 2017 r., w miejscowości P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej skupionej wokół kibiców R. [...] o nazwie „P.” wziął udział w bójce z pseudokibicami klubów sportowych „Z. [...]” oraz „B. [...]”, w której narażano jej uczestników na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia

albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., przy czym udział jego w tym zdarzeniu polegał na zagrzewaniu do dalszego uczestnictwa w bójce jej uczestników, opisanego w pkt V części wstępnej Θ . Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w tej części kosztami postępowania sąd obciążył Skarb Państwa (pkt 6).

Rozstrzygnięcie to zostało poddane kontroli odwoławczej na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego, którzy zaskarżył wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie orzeczenia o winie m.in. w pkt 6 oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze w punktach: 1, 2, 5 i 7, a w konsekwencji także w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej (pkt 8) — na niekorzyść oskarżonego A. Z..

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońcy, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 8 grudnia 2021 r., sygn. II AKa [...], uchylił zaskarżony wyrok sądu *a quo* w zakresie orzeczenia zawartego w punkcie 6 i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania (pkt I), zmienił w punktach 8 i 9 w ten sposób, że oskarżonemu A. Z. podwyższył wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności do lat 3 (trzech), zaliczając na jej poczet okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19 września 2019r. godzina 09:58 do dnia 8 czerwca 2020 r. godzina 14:05, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności (pkt II), a w pozostałym zakresie utrzymał go w mocy (pkt III). Ponadto sąd rozstrzygnął w przedmiocie kosztów postępowania (pkt IV).

W skardze na wyrok sądu odwoławczego obrońca A. Z. zaskarżony w części, tj. w zakresie punktu I, zarzucił orzeczeniu sądu *ad quem*:

1. „naruszenie przepisu art. 437 § 2 zd. 2 *in fine* k.p.k. poprzez uznanie, iż konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. V aktu oskarżenia, od popełnienia którego w pkt. 6 Sąd Okręgowy w K. uniewinnił A. Z., albowiem rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w K. w tym zakresie jest nieprawidłowe a Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych uznając, iż brak było podstaw faktycznych i prawnych do przypisania A. Z. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego mu czynu, podczas gdy w odniesieniu do czynu opisanego w

pkt. V aktu oskarżenia, od popełnienia którego w pkt. 6 Sąd Okręgowy w K. uniewinnił oskarżonego, wyrok Sądu Okręgowego w K. nie jest obarczony wadliwością, bowiem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził udziału A. Z. w zarzucanym mu czynie a postępowanie przed Sądem I instancji nie jest obciążone jakąkolwiek wadliwością, co rozwinięto w uzasadnieniu;

2. naruszenie przepisu art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. poprzez uznanie, iż w sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. w zakresie pkt. 6 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wobec odmiennej oceny materiału dowodowego, podczas gdy w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. V aktu oskarżenia, od popełnienia którego w pkt. 6 Sąd Okręgowy w K. uniewinnił oskarżonego, wyrok Sądu Okręgowego w K. nie jest obarczony wadliwością, bowiem zebrany w sprawie i prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy nie potwierdził udziału A. Z. w zarzucanym mu czynie, co rozwinięto w uzasadnieniu”.

W konkluzji autor skargi na wyrok sądu odwoławczego wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w zaskarżonej skargą części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę na wyrok sądu odwoławczego wniesionej przez prokuratora Prokuratury Krajowej jej autor wniósł o oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę oskarżonego A. Z. skarga na wyrok sądu odwoławczego okazała się oczywiście bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Lektura uzasadnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia wyraźnie wskazuje na to, że jej autorka zdaje się nie dostrzegać jednoznacznego kontekstu normatywnego, w którym ustawodawca osadził wprowadzony do systemu prawa karnego procesowego w 2016 r. nadzwyczajny środek zaskarżenia (skargę na wyrok sądu odwoławczego). W pierwszej kolejności chodzi o to, że skargę na wyrok sądu odwoławczego można wnieść wyłącznie z powodu naruszenia przez

wyrok sądu odwoławczego (którym uchylono wyrok sądu pierwszej instancji i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania) art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w przepisie art. 439 § 1 k.p.k. (art. 539a § 3 k.p.k.). Skarga kierowana przeciwko wyrokowi odwoławczemu o charakterze kasatoryjnym nie może być zatem traktowana — co należy silnie zaakcentować już w tym miejscu — jako surogat zwyczajnego środka odwoławczego czy stanowić wehikuł procesowego wykorzystywanego jako platforma dla podnoszenia innych zarzutów, niż nawiązujących do naruszenia przepisów wskazanych w art. 539a § 3 k.p.k. Nie służy ona bowiem ponownej weryfikacji zarzutów wyartykułowanych w zwyczajnym środku odwoławczym czy sanowaniu innych uchybień, których ewentualnie dopuścił się sąd odwoławczy. Jak trafnie podnosi się w orzecznictwie „Sąd Najwyższy, jako organ procesowy powołany - w myśl przepisów rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego - do rozpoznawania skargi na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego, nie jest organem uprawnionym do dokonywania własnej oceny, ani zasadności zarzutów podnoszonych w apelacjach stron do których odnosi się ten zaskarżony wyrok, ani też do przeprowadzania analizy poprawności argumentacji zaprezentowanej w związku z tymi zarzutami przez sąd odwoławczy” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2020 r. sygn. V KS 19/20, SIP «Lex» nr 3127136). W innym judykacie uznano, że cyt.: „postępowanie w trybie skargi na wyrok sądu odwoławczego nie służy do dublowania przeprowadzonej już w sprawie kontroli odwoławczej. Przedmiotem kontroli w tym postępowaniu jest tylko stwierdzenie, czy uchylając wyrok sądu pierwszej instancji z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, sąd odwoławczy kierował się podstawami wydania wyroku kasatoryjnego wskazanymi w art. 539a § 3 k.p.k. oraz czy takie rozstrzygnięcie było w konkretnej sprawie konieczne” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2019 r. sygn. II KS 8/19, SIP «Lex» nr 2683385).

Przesłanki, których zmaterializowanie się obliguje sąd odwoławczy do wydania orzeczenia kasatoryjnego i przekazania sprawy do rozpoznania sądowi pierwszej instancji zostały określone w treści art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. Ustawa postępowania karnego wymienia wśród nich wystąpienie którejkolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., niezbędność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego oraz konieczność

procedowania przez sąd odwoławczy w sposób zgodny z dyspozycją reguły *ne peius*, która ogranicza procesową dopuszczalność wydania przez sąd *ad quem* orzeczenia skazującego w układzie procesowym, w którym sąd pierwszej instancji uniewinnił oskarżonego.

Przedmiotem kontroli prowadzonej przez najwyższą instancję sądową w ramach postępowania zainicjowanego skargą na wyrok sądu odwoławczego jest zatem orzeczenie kasatoryjne objęte skargą na wyrok sądu odwoławczego (art. 539a § 1 k.p.k.), które poddawane jest weryfikacji wyłącznie poprzez pryzmat uchybień wskazanych w przepisie art. 539a § 3 k.p.k. i badanie, czy mimo tego że warunki te się nie zmaterializowały i w konsekwencji brak było podstaw do orzekania kasatoryjnego, to sąd *ad quem* wadliwie wydał tego typu orzeczenie. Poddając analizie zaskarżone orzeczenie sądu odwoławczego z tej perspektywy Sąd Najwyższy nie przeprowadza jednak kontroli o charakterze apelacyjnym, to jest nie bada ponownie zasadności sformułowanych w zwyczajnym środku odwoławczym zarzutów ani nie kontroluje orzeczenia sądu drugiej instancji pod kątem istnienia ewentualnych innych uchybień o charakterze apelacyjnym, lecz weryfikuje, czy w istocie doszło do zmaterializowania się — oraz wyartykułowania tego przez sąd przeprowadzający kontrolę apelacyjną — przesłanek prawnych uzasadniających wydanie orzeczenia kasatoryjnego taksatywnie wymienionych w treści przepisu art. 539a § 3 k.p.k.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że sporządzona i wniesiona przez obrońcę oskarżonego A. Z. skarga na wyrok sądu odwoławczego nie respektuje podstawowego wymogu procesowego ciążącego na podmiocie wnoszącym ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, tj. została wniesiona nie jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, lecz jako *sui generis* apelacja. Autorka skargi na wyrok sądu odwoławczego – jak słusznie zauważył prokurator w odpowiedzi na skargę – koncentruje się na kwestionowaniu ustaleń faktycznych które Sąd Apelacyjny w [...] uznał za kluczowe z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego, a tym samym orzeczenia o uchyleniu zaskarżonego wyroku sądu *meriti*. Tego typu postąpienie jest jednak nieprawidłowe. W pierwszej instancji – w zakresie zarzutu stawianego A. Z. w pkt.

V aktu oskarżenia – zapadł wyrok uniewinniający sprawcę. Przyczyną uchylenia orzeczenia sądu *a quo* przez Sąd Apelacyjny w [...]— mimo pewnych nieścisłości redakcyjnych uzasadnienia sądu odwoławczego — był wyłącznie wzgląd na obowiązującą w procesie karnym, gwarancyjną wobec interesów oskarżonego, regułę *ne peius*, skodyfikowaną w art. 454 § 1 k.p.k. Godzi się ponadto wskazać, że w realiach sprawy takie postąpienie sądu *ad quem* było prawidłowe, bowiem sąd odwoławczy po rzetelnej ocenie wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów przeprowadzonej ponownie i z respektowaniem reguł określonych w przepisie art. 7 k.p.k. doszedł do przekonania, że oskarżonemu należałoby przypisać sprawstwo czynu objętego pkt. V aktem oskarżenia. Jak wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, kluczowe znaczenie mają zeznania świadka Ł. B., które sąd drugiej instancji ocenił jako stanowcze, konsekwentne i rzeczowe. „Zarówno w śledztwie oraz na rozprawie głównej [świadek ten] zrelacjonował przebieg zdarzenia i opisał na czym polegał udział oskarżonego A. Z. w tym przestępczym zajściu. Brał on udział w przygotowanej wcześniej ‘ustawce’ pełnił rolę obserwatora i zagrzewał do walki członków walczących grup zwaśnionych klubów piłkarskich. Z kolei bezpośrednio przyglądał się jego zachowaniu świadek Ł. B., który również wtedy był w miejscowości P.. W tym miejscu warto też podkreślić, że w toku konfrontacji przeprowadzonej przez prokuratora na etapie postępowania przygotowawczego z udziałem wtedy jeszcze podejrzanego A. Z., podejrzany Ł. B. podtrzymał tę wersję przebiegu zdarzenia oraz jeszcze potwierdził jego udział w innych przestępstwach, objętych później aktem oskarżenia. Z racji wieku i statusu w zorganizowanej grupie przestępczej oskarżony A. Z. nie uczestniczył bezpośrednio w bójce”. Wobec powyższego trafnie sąd odwoławczy uznał, że okoliczności te jednoznacznie wskazują na to, że świadek Ł. B. pamiętał dokładnie jaka była rola oskarżonego w zdarzeniu i nie może być mowy o pomyłce z inną „ustawką”, czy też zajściem, a w konsekwencji nie zasługiwało na akceptację stanowisko Sądu Okręgowego w K., że zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków: Ł. B., D. T. i M. S. nie potwierdził jednoznacznie i stanowczo udziału oskarżonego A. Z. w tym zdarzeniu, któremu on zaprzeczał. Swoje ustalenia faktyczne (odmienne od ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji) Sąd Apelacyjny w [...] wsparł rzetelną analizą zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego. Skrupulatnie i dokładnie wskazał na występujące — w jego ocenie — braki w zakresie argumentacji sądu pierwszej instancji oraz kwestie, które w ocenie sądu drugiej instancji nie zostały przez sąd *a quo* przeanalizowane w sposób należyty.

Skazanie oskarżonego A. Z. (uniewinnionego uprzednio przez sąd *a quo*) — wobec wyrażenia przez sąd odwoławczy kategorycznego i szczegółowo uzasadnionego zapatrywania, że zarzut wyartykułowany w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 15 lutego 2021 r., wywiedzionego przez prokuratora jest zasadny — z uwagi na wyraźną blokadę wynikającą z treści przepisu art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. (nawiązującą do treści przepisu art. 454 § 1 k.p.k.) było niedopuszczalne. W efekcie też sąd *ad quem*, wyrażając stanowczy pogląd co do sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu zakwalifikowanego jako przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., nie mógł postąpić inaczej, jak tylko wydać orzeczenie kasatoryjne i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Powody tego postąpienia zostały wyraźnie wyartykułowane w treści uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 grudnia 2021 r. (s. 9-10, 18), mimo — na co zasadnie wskazuje się w skardze na wyrok sądu odwoławczego — zaniechania wyraźnego zaznaczenia jako podstawy prawnej uchylenia zaskarżonego wyroku przepisu art. 454 § 1 k.p.k. w sekcji 5.3.1.4.1 uzasadnienia formularzowego sądu odwoławczego (godzi się jednak zauważyć, że sekcja ta nie została w ogóle wypełniona przez sąd *ad quem*) i wadliwego powołania się w treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego na potrzebę przeprowadzenia przewodu sądowego w całości na nowo. Autor skargi na wyrok sądu odwoławczego w treści uzasadnienia wskazuje, że „co prawda, w rubryce 5.2.1 Sąd Apelacyjny w [...] wskazuje na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, jednak brak jest w uzasadnieniu jakiegokolwiek wskazówki dotyczącej konieczności przeprowadzenia ponownego postępowania przed sądem pierwszej instancji, nie wskazano czynności, które miałyby zostać powtórzone w postępowaniu prowadzonym ponownie (oraz racji, które legły u podstaw sformułowania tak ujętej dyrektywy). Przede wszystkim nie wykazał sąd odwoławczy, aby zaistniała konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo w całości w związku ze zmaterializowaniem się uchybień dyskredytujących

wszystkie czynności procesowe przeprowadzone w postępowaniu jurysdykcyjnym w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji (w tym wszystkich dowodów przeprowadzonych przed sądem pierwszej instancji), co mogłoby skutkować koniecznością przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo w całości. Zatem deklarowana w uzasadnieniu potrzeba powtórzenia dowodów ma enigmatyczny i lakoniczny charakter, bowiem z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku w odniesieniu do czynu objętego pkt. V aktu oskarżenia nie wynika, jakie dowody i dlaczego miałby przeprowadzić sąd pierwszej instancji realizując postulat przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo w całości, ani też jakie uchybienia, do których miałyby dojść w trakcie postępowania jurysdykcyjnego przed sądem pierwszej instancji spowodowały konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo w całości. Jednocześnie, Sąd Apelacyjny w [...] w rubrykach 3.1. oraz 5.2.1 daje wyraz temu, że kwestionuje dokonaną przez Sąd Okręgowy w K. ocenę dowodów w przyznaniu niemożliwości przypisania A. Z. odpowiedzialności karnej za czyn objęty pkt. V aktu oskarżenia, wskazując na stanowczość, konsekwencję i rzeczowość depozycji świadka Ł. B. w tym zakresie". Trzeba przyznać, że postrzeżenia te znajdują potwierdzenie w treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, tyle tylko, że nie mogą one doprowadzić do postulowanego w skardze na wyrok sądu odwoławczego efektu procesowego. Na stronie 9-10 uzasadnienia tego wyroku Sąd Apelacyjny w [...] wskazał, że „W tej sytuacji należy uznać, że Sąd Okręgowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, iż brak było podstaw faktycznych i prawnych do przypisania oskarżonemu A. Z. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego mu czynu, w oparciu tylko i wyłącznie o zeznania bezpośredniego świadka zdarzenia Ł. B., który konsekwentnie utrzymywał, że był na miejscu bójki z udziałem kibiców R. [...] o nazwie 'P.' z pseudokibicami klubów sportowych 'Z. [...]' oraz 'B. [...]' w miejscowości P. i obserwował jego zachowanie. Te okoliczności uzasadniają uwzględnienie zarzutu apelacyjnego prokuratora i uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia zawartego w punkcie 6 i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy, ponieważ jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości, na okoliczność zarzutu sformułowanego przez prokuratora w punkcie V aktu oskarżenia" (sekcja 3

uzasadnienia formularzowego – *Stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych zarzutów i wniosków*). Podobnie, na stronie 18 uzasadnienia (sekcja 5 uzasadnienia formularzowego – *Rozstrzygnięcie sądu odwoławczego*) sąd *ad quem* podał, że „w tej sytuacji należy uznać, że Sąd Okręgowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, iż brak było podstaw faktycznych i prawnych do przypisania oskarżonemu A. Z. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego mu czynu, w oparciu tylko i wyłącznie o zeznania bezpośredniego świadka zdarzenia Ł. B., który konsekwentnie utrzymywał, że był na miejscu bójki z udziałem kibiców R. [...] o nazwie ‘P.’ z pseudokibicami klubów sportowych ‘Z. [...]’ oraz ‘B. [...]’ w miejscowości P. i obserwował jego zachowanie. Te okoliczności uzasadniają uwzględnienie zarzutu apelacyjnego prokuratora i uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia zawartego w punkcie 6 i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy oraz przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości, na okoliczność postawionego zarzutu”. Całościowa analiza wywodów zaprezentowanych w uzasadnieniu sądu *ad quem* prowadzi zatem w do wniosku, że powołanie się na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości było wyłącznie efektem omyłki w redagowaniu uzasadnienia wyroku (za takim odczytaniem pisemnych motywów przemawia także to, że sekcja 5.3.1. uzasadnienia formularzowego — *Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia* ta nie została w ogóle wypełniona przez sąd *ad quem*), bowiem rzeczywistym względem wydania przez Sąd Apelacyjny w [...] orzeczenia kasatoryjnego było uznanie, że prawidłowa ocena zgromadzonych i przeprowadzonych w postępowaniu jurysdykcyjnym dowodów prowadzić musi do odmiennego stanowiska odnośnie sprawstwa oskarżonego A. Z.

Sąd wydając orzeczenie kasatoryjne postąpił zatem zgodnie z regułą wynikającą z przepisu art. 454 § 1 k.p.k. Po przeprowadzeniu własnej, pogłębionej analizy i oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, z poszanowaniem normy wynikającej z art. 7 k.p.k. doszedł do wniosku, że A. Z. należało uznać winnym popełnienia zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia czynu, odnośnie którego został niesłusznie uwolniony od odpowiedzialności karnej przez Sąd Okręgowy w K. (w pkt. 6 wyroku), z uwagi na kategoryczne implikacje blokady procesowej

wynikającej z art. 454 § 1 k.p.k., stojącej na przeszkodzie orzekaniu reformatoryjnemu w takim układzie procesowym i nie miał innego wyjścia jak tylko uchylić zaskarżone orzeczenie sądu *a quo* z dnia 15 lutego 2021 r., sygn. V K [...] w zakresie orzeczenia zawartego w punkcie 6 i w tym zakresie przekazać sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Takie postąpienie nie może być także ocenione jako rozstrzygnięcie niekorzystne dla oskarżonego bowiem w ponownym postępowaniu sąd pierwszej instancji będzie mógł wydać zarówno orzeczenie uniewinniające, jak i orzeczenie skazujące. Wprawdzie zapatrywania prawne i wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania są wiążące dla sądu, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania, to jednak wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania mogą dotyczyć wyłącznie dowodów i innych czynności, które powinny być przeprowadzone, lub okoliczności, które należy wyjaśnić: nie mogą one jednak dotyczyć sposobu oceny poszczególnych dowodów (art. 442 § 3 k.p.k.).

Skargę na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Apelacyjnego w [...] wniesioną przez obrońcę A. Z. należało więc w konsekwencji oddalić, zaś kosztami postępowania nadzwyczajnozaskarżeniowego związanymi z postępowaniem zainicjowanym wniesieniem skargi na wyrok sądu odwoławczego obciążyć oskarżonego.

[as]